

A KIS SZOBALÉÁNY. (Lásd a 74 lapon.)

A KIS DANI TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(IV. Folytatás.)

GONDOLAT azt is eszébe juttatta Danikának, hogy ő tulajdonképen maga is nagyon éhes... hiszen egész nap nem evett. Hová menjen vacsorálni? A jó öreg orvoséknál bizonyosan szívesen látják, de az nagyon messze van. Mászt pedig senkit sem ismer, csak a vén Ambrus mestert. Elhatározta, hogy bekopogtat hozzá; hátha nem olyan rossz ember, mint a milyennek mondják.

Fölkerekedett s gyorsan lement a lépcsőn. Még utólérte a lassan ballagó öregget, ki éppen benyitni készült lakásába. Danika félénken megszólítja:

— Ambrus bácsi... szabad nekem is bemennem?

— Micsoda? Bejönni én hozzám? Mit akarsz nálam?

— Kérni akarom... csak egy darabka kenyérekét akarok kérni... ma egész nap nem ettem semmit.

Az öreg csizmafoltó az első pillanatban közönyösen látszék hallgatni e szavakat; de aztán mászt gondolt s nem éppen barátságosan ugyan, de mégis így szólt:

— Jól van no, hát jöjj be... ha akarod, megvárhatod, míg megfőzöm a a vacsorámat, abból is kapsz. De a szobámban rendetlenséget ne csinálj.

Beléptek s Danika ugyancsak bámult, hogy a vén Ambrus mester ezt a szobát félti a rendetlenségtől. Hiszen olyan rendetlenséget, a milyen itt volt, talán sehol a világon nem lehetett volna

többet találni. Egy pár rozszant, törött lábu szék, egy dűledező asztal s egy faágy volt az összes butorzat; de azért a szobában alig lehetett járni, ugy tele volt mindenféle lommal; rongyos csizma, törött tanyér, elromlott szerszámok, viselt ruha, tüzi fa, csupor és száz egyéb holmi össze-vissza hevert a földön; fogadni lehetett volna, hogy esztendőök óta nem volt ez a szoba söpörve; az ablaküveg már egészen homályos volt a ráragadt portól, a napsugár át nem hatott rajta. — Itt élt az öreg és reggeltől estig, évről-évre foltozta az egész környék ócska csizmáit. Szobájába soha senkit sem bocsátott be, az ajtót csukva tartotta s ha valaki jött, az ajtón kívül végezte el vele a dolgát.

Sok, sok esztendő óta Danika volt az első, aki e furcsa lakásba belépett.

Maga a vén csizmafoltó is, ugy látszik, nagyon csodálatosnak találta, hogy vendég van a szobájában; nem is emlékezett már, mikor esett rajta efféle dolog. Háromszor is intette Danikát, álljon meg csöndesen az ajtóban, ne jöjjön beljebb, míg a gyertya nem ég, nehogy valamit összetaposson a földön: mikor aztán sikerült a gyertyát megtalálnia a sötétben s meg is gyújtotta, így szólt:

— Most ülj oda a székre és ne mozdulj onnan.

Danika leült s ugyancsak bámulta a szoba rendetlenségét; ő otthon mamájánál megszokta, hogy habár szegényesen, de nagy rendben és tisztaságban éltek. Még inkább bámult a fücska, mikor az öreg egy sarokból, mindenféle lom között sokáig kapargálva, végre előhuzott nehán kicsorbult tányért, kést, villát, kanalat,

melyek holmi ócska bördarabok alá voltak eltemetve.

— Oh, Ambrus bácsi, mért tartja azt ott? kérde Danika.

— Ne fecsegy, dörmögé vissza az öreg; inkább segíts, rakd ezeket az asztalra.

Danika készséggel odasietett s átvette az evőeszközöket, hogy a szobában levő egyetlen asztalra helyezze; de ez nem volt könnyű feladat, mert az asztal is ugy tele volt rakva mindenféle lim-lommal, hogy oda bizony semmi sem fért. Danika tehát előbb az asztalról kezdte letakartani a sok haszontalan lomot.

— Mit csinálsz, gyerek! kiáltá ijedten az öreg. Széthányod minden szerszámomat!

— Oh dehogy, Ambrus bácsi, csak félre rakom; majd aztán szép rendben visszateszem. Kell egy kis hely a tányérokknak.

A vén csizmafoltzó dörmögött valamit, de aztán mégis csak ráhagyta, hogy Danika terítse meg az asztalt kedve szerinti; ő maga pedig a másik szobába ment, mely tulajdonképen csak egy szűk zugocska volt; itt állt a tüzhely, az öreg tüzet rakott és főzte a vacsorát. Roppant furesának tetszett ez Danika előtt, mikor az öreg embert szakácskodni látta s majdnem hangosan nevetett; de mégis erőt vett magán, jól tudván, hogy nevetése sértené a szegény öregot, aki bizony elég szerencsétlen, bogy vénségére így kénytelen bajlódni. Nemsokára elkészült a vacsora, egy tál egyszerű étel, nem valami nagyon pompás ugyan, de éhes embereknek elég jó. Danika fölkel a székről, me-

lyen eddig ült. Más szék nem volt olyan, hogy az asztalhoz lehetett volna állítani.

— Csak üljön a szokott helyén, Ambrus bácsi, szólta Danika. Én állva is ehetem; épen jól elérem.

Az öreg helyeslőleg bólintott, ugy látszott, tetszik neki a kis fiu figyelmes magaviselete. Néhány perczig szótlanal ették az egyszerű vacsorát s hozzá egy-egy karaj fekete kenyeret; midőn azonban éhségüket némileg már lecsillapították, Danika megszólalt:

— Ugy-e, Ambrus bácsi, ezután majd többször is megendi, hogy meglátogassam? És aztán ha visszajön mamácskám, majd Ambrus bácsi is meglátogat minket néha?

— Nem tudom, felelé az öreg mogorván. — Nem szeretek emberek közé menni.

— Hátha majd megszereti? szólta Danika félénken.

— De ha mondom, hogy nem szeretem az embereket!

— Igen, de hát így nagyon el van hagyatva Ambrus bácsi. . .

Az öreg meglepetve nézett a kis fiura. Komolyan mondá:

— Nem tudod még te, kis fiu, mi az az elhagyatottság!

— De tudom, felelt Danika sohajtva. Oh, mikor mamácskám eltűnt, mikor nem volt többé senkim . . . oh, akkor olyan szerencsétlen voltam . . . még most is sirnék, ha nem tudnám, hogy van egy másik jószágos atya, aki mindnyájunk fölött örökös és megvigasztal.

A vén csizmafoltzó egészen elámult.

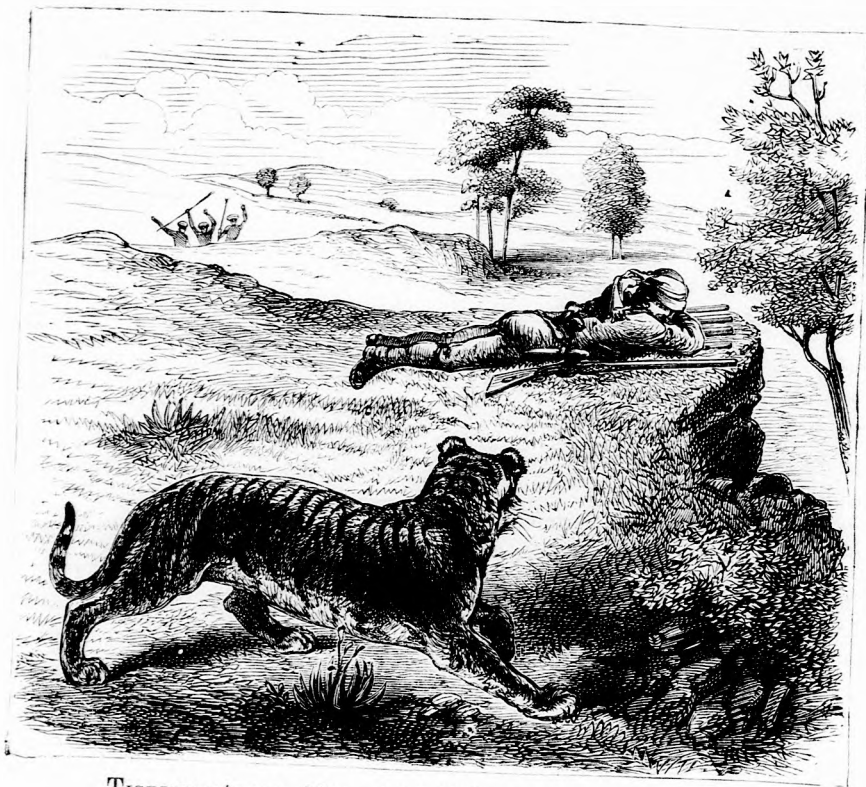
— Mit beszélsz te, gyermek? ki az, aki fölöttünk örökös?

— A jó isten, felelt Danika furesa komolysággal. Hát Ambrus bácsi nem gondol erre, nem hallotta soha?

— Oh igen ... régen ... nagyon régen! szólt az öreg elgondolkozva. Ezt szokta volt nekem mondogatni ő is ... ah! olyan régen!

— Kicsoda? kérde Danika meglepetve.

De az öreg nem felelt a kérdésre, csak bámult maga elé s úgy látszott, valami nagyon szomorú emlék jutott eszébe. Aztán hirtelen odafordult ismét a kis fiúhoz:

TIGRISVADÁSZAT. Nem várt találkozás. (Lásd a 71. lapon.)

— Hát te azt hiszed, kicsikém, hogy isten örökös fölötte?

— Oh, hiszem bizony ... mi lett volna belőlem, mikor mamámat elvesztettem, ha nem vezet a jó istenke ahhoz a jószívű öreg urhoz!

— Miféle öreg urhoz?

Danika elmondta röviden, miként találkozott Samu bácsival, miként vette ez pártfogásába s aztán a jó néni ott miként vigasztalta meg; végre aztán így szólt:

— Lássá, Ambrus bácsi, az a jó né-
nike mondta azután, mikor megköszön-
tém jószágukat, hogy a jó istenkének tartozom
hálával, mert ő vezetett engemet olyan jó
szivü emberekhez, kik megvigasztaltak...
és azt is mondta, hogy a ki jót cselekszik

és bizik a gondviselésben, azt a jó istenke
nem hagyja el.

A vén csizmafoltzó néhány perczig el-
gondolkozva hallgatott; aztán ismét kérdé:

— És miért mondod el mindezt ne-
kem?

TIGRISVADÁSZAT. Leshely a magasban. (Lásd a 71. lapon.)

Danika kissé meg volt akadva; félt,
hogy megsérti az öreget, ha azt mondja
neki, hogy szerencsétlen öreg embernek
tartja és szeretné megvigasztalni; zavarod-
tottan mondá tehát...

— Én... én... azt hittem... hogy...
hogy...

— Hogy én egy elhagyatott, szeren-
csétlen vén ember vagyok, ugy-e?

— Igen! felelé Danika őszintén.

— Igazad van... az vagyok, szólt
az öreg s egy köny lopózott szemébe. —
De nem voltam én sem mindig ilyen el-
hagyatott!

Az öreg ismét elhallgatott s Danika is szótlánul állt az asztal mellett. Rövid szünet után az öreg így folytatta:

— Nem bizony . . . nem voltam mindig így elhagyatva . . . Régen, nagyon régen . . . nekem is volt egy kis fiam . . . épen akkora volt, mint te most . . . de aztán meghalt . . . vége lett mindennek!

Ekkor hirtelen fölemelkedett az öreg csizmafoltzó, letörölte könyeit s így szólt!

— No, ne beszéljünk erről, még szomoritanálak téged is az én régi bus emlékeimmal. — Már későre jár az idő, a te pártfogóid bizonyosan várnak, hogy hozzájok térj éjszakára. Várj csak, előkeresem kalapomat és elkísérlek; ilyen kis fiunak nem tanácsos késő este egyedül bolyongani az utcán.

A szomszédok ugyancsak bámultak, mikor a vén csizmafoltzót a kis Danikával kézenfogva kimenni látták. A mogorva, emberkerülő öreg ugyancsak megváltozhatott, hogy ilyet tesz! És ugy is volt, a vén csizmafoltzóban nagy változás történt s e változást Danika egyszerű, őszinte szavai, nyájas részvéte okozták; hiába akart az öreg mogorva, durva lenni; a jó fiúcska szelid beszéde jobb utra térítette.

Szaporán gyalogoltak végig a hosszú utcákon s Danika örült, hogy nem kell magányosan bolyongnia; de még inkább örült az öreg csizmafoltzó; visszaemlékezett régen, nagyon régen elhalt saját kedves fiúcskájára s úgy képzelte, mintha annak helyét foglalta volna most el Danika. Észre sem vette az öreg s már kezdte nagyon szeretni a kis fiút.

Nemsokára elérkeztek Samu bácsiék

háza elé s a kapunál elváltak; de mielőtt elváltak, Ambrus mester így szólt:

— Azután majd látogass meg ismét, Danika . . . ha mamádról tudsz valami újságot, jelentsd nekem is.

Nem követelte többé a vén csizmafoltzó Danikától a mamája cipőjének árát, mint mikor először találkoztak ott a szobában; nem is gondolt többé erre az öreg, egészen másféle gondolatok jártak a fejében s az a vén Ambrus mester, ki eddig soha egy nyájas szót sem szólt senkihez, nem segített soha senkin semmivel, most, hazamenet így dörögött magában:

— Szegény kis fiúcska! Nagyon sajnálnám, ha igazán elveszitené mamáját és árván maradna . . . segíteni kellene rajta valahogy.

Danika nem is sejtette, hogy az ő őszinte szívből eredt vigasztaló szavai mennyire más embert csináltak a vén csizmafoltzóból!

Mialatt az öreg lassacskán hazafelé ballagott, Danika benyitott, Samu bácsihoz, hol most is nyájasan fogadták, annál inkább, mert Tamás és Dinike még délelőtt meghozták a híret, milyen vitézül sietett Danika segítségükre, mikor bajban voltak. A gyermekek mamája kissé aggódott is Danika miatt, hogy egész nap nem tért vissza, de a kis fiú elbeszélte, hol töltötte a napot s elmondta azt is, hogy az öreg Ambrus mesternél vacsorált és barátságot kötött vele. Az utcai harcot, melyben részt vett, nem említette s csak mikor a jó néni kezezősködött e felől, akkor mondá félénken:

— Oh . . . én nem szoktam utcai veredésekbe keveredni . . . most sem tet-

tem volna . . . de láttam, hogy az a két
rosz fiu Tamást bántja, Tamás pedig a
nénike fia s én segíteni akartam neki . . .
mert nénike meg Tamás is olyan jók
hozzám!

Épen ekkor belépett Tamás, ki eddig
a másik szobában leczkáját tanulta. Oda-
lépett Danikához s kezét szorított vele.

— Köszönöm, Danika, hogy reggel
segítségemre jöttél; kimentettél a bajból.

(Folyt. követk.)

ORSZÁGOS VÁSÁRKOR.

(Képpel a 80. lapon.)

NAGYVÁSÁRRA mindenfelől összejö,
Ezerféle kapakasza-kerülő.

Kötéltánczos, csepüevő korhelyek,
Kártyavető czigányasszony, 's egyebek.
Hanem aki legelső tán mind között,
S kiről tudnak térek, utzák és közök;
A ki bárhol: házak előtt, fa alatt
Üssön sátozt, már nézője száz akad;
Ki volna más, mint a fogvazogató,
Szörnyü gyilkos históriát mutató.
Kora reggel talpon áll már; és a mint
Tíz-husz ember nagy vásznára föltekint
Rögtön rákezd; egy kezében az irás
Más kezével a nagy képen hadonász,
S elénekel, — a mi nem rég megesett, —
Egy valami borzadalmas esetet.
A közönség bámul, borzad szertelen,
Mig elhangzik egyszer a dal hirtelen
És kinyújtja a kalapját, s kéreget,
S a közönség egy két krajezárt belevet.

A TIGRISVADÁSZAT.

(Képekkel a 68. 69. 72. 73. 76. és 77. lapokon.)

AZSIÁNAK déli részein, a sűrűerdőkkel,
majd ismét termékeny rizsföldekkel,
nagy folyókkal, nádasokkal s ezek-
ben mindenféle ritka állatokkal bővelkedő
Keletindiában van a legvérengzőbb, leg-
veszedelmesebb fenevadnak, a tigrisnek
hazája. A vadonban felnövekedő tigris
sokkal nagyobb, erősebb, mint azok, me-
lyeket mi az állatkertekben vagy a mena-
zseriákban látunk, mert a fogságban a
tigris elbetegesedik, nem nő egészen
nagyra s többnyire már rövid idő alatt el
is pusztul. De még az ilyen tigrisen is
láthatjuk, milyen borzasztó fenevad, mi-
kor kitérja roppant száját, vicsoritja ret-
tenetes fogait és olyanokat bömböl, hogy
messze környéken minden állat meg-
rémül.

A fogoly tigrisnél, mint mondám,
sokkal nagyobb és hatalmasabb a vadon
élő, mely az erdőkben, leginkább pedig a
folyók partján a sűrű nádasokban tanyáz
és lesi a prédát — a folyóhoz inni járó
állatokat. Kicsit-nagyot egyaránt meg-
támad s még az óriási elefánttól sem ijed
meg, ámbár többnyire megbánja, ha az
elefánttal bocsátkozik harcza, mert az
elefánt az egyetlen állat, mely legyőzi.

Ameddig a tigris ott marad az erdők,
nádasok sűrűjében, addig még csak tür-
hető, ámbár itt is gyakran veszedelmessé
válík az utasokra nézve. Az igazi nagy
baj az, mikor egy-egy tigris valamely falu
közelében üti föl tanyáját, akkor jaj a
szegény embereknek és mindennemű hasz-
nos barmaiknak, mert a tigris valóságos
ostrom alatt tartja a falut és egész kör-
nyékét. A teheneket, szelid bivalyokat,
lovakat, juhokat halomra öldösi, úgy hogy
végre senki sem meri kiereszteni barmait
a mezőre; de a tigrisen ezzel ki nem
fognak, mert a vérszomjas vad betör a
faluba is és onnan ragadja el prédáját;

ha ember akad utjába, akkor embert ragad el és ez a legnagyobb veszedelem, mert ha a tigris egyszer embervért izlelt, egyebet nem akar enni. Ezt a természet-tudósok sokáig nem akarták elhinni, de az újabb kutatások és buvárlatok bebizonyították, hogy valóban úgy van a dolog; a tigris inkább éheznek, de többé nem nyul

más prédához, csak folyton embert les; lesoványodik, szőre borzassá válik, elveszti szép fényét, — de a tigris inkább koplals várja, hogy embert kaphasson zsákmányul.

A keletindiai faluk szegény lakosai, a hinduk, szörnyen meg vannak tehát rémülve, ha egy-egy ilyen emberevő tigris

TIGRISVADÁSZAT. Sebzett tigris felzavarása. (Lásd az 71. lapon.)

a falu közelében út tanyát. Persze, legegyszerűbb volna, ha mindjárt vadászatot rendeznének a kegyetlen rabló állat ellen; csak hogy ehhez nagy bátorság kell és hozzá igen jó puska is. Már pedig a jámbor hindu emberek nem épen nagyon vitézek s főleg a tigristől szörnyen retteg-

nek; azonfölül nincs is jó fegyverök, legfeljebb holmi lándsa, kard, rosz pisztoly, effélével pedig a tigrisnek ártani nem lehet. A vakmerő tigris, mintha tudná, hogy ez emberek nem bántathatják, fényes nappal beront a falu közepére és elragadja, amit talál, embert vagy állatot.

A megrémült emberek bezárkóznak kunyhóikba s többé az utczára sem mennek kimenni. Hanem persze ez sokáig nem tarthat, mert utoljára éhen is halnának; segítségre kell tehát gondolni. Nincs más hátra, mint hogy valaki elmenjen a legközelebbi városba, a hol eu-

rópai emberek, katonák, bátor vadászok laknak és kérje őket, jőjjenek és mentsek meg a falut a veszedelmes ellenségtől.

Természetesen nem könnyen vállalkozik valaki, hogy kimenjen a faluból, mert hátha éppen a tigrissel találkozik? De végre mégis csak akad egy bátor le-

TIGRISVADÁSZAT. Kellemetlen meglepetés. (Lásd a 71. lapon.)

gény, aki rászánja magát a veszedelmes utra s óvatosan lappangva, szerencsésen eljut a városba, hol aztán elbeszéli a falu veszedelmét és mindig talál bátor vadászokra, kik jól fölfegyverkezve megindulnak, hogy a tigrist megöljék.

A tigrisvadászatnak többféle módja

van. A vadászok néha jól betanított elefánt hátára ülnek s úgy indulnak a tigris ellen; ilyenkor a vadász nem igen forog veszedelemben, mert az elefánt maga is keményen nekiront a tigrisnek, ha találkoznak. De ilyen elefánt nem mindig van kéznél s ezért más módhoz kell nyulni;

meg kell lesni a tigrist, ámbár ez sokszor veszedelmes, ha a tigris egyszerre csak hátulról ott terem a vadász mellett.

Ha a tigris erdős vidéken tanyáz, akkor a vadász magasan a fák között készít magának leshelyet s ennek közelébe élő tehenet vagy bárányt köt karóhoz, melynek bőgése odacsalja a tigrist; a vadász a magasból bizton czélozhat és lelőheti a vérengző vadállatot. Sokszor azonban megesik, hogy a lövés nem találja halálosan a tigrist s ez irtóztató bömböléssel elmenekül, rendszeren a vizek partján levő sűrű bozótba, hogy sebet nyaldossa és a vérzést elállítja. Ez aztán szintén veszedelmes dolog. A vadász természetesen nem akarja többé menekülni engedni a tigrist és a vérnymon követi, de nagyon vigyázva, mert a sebesült vad még dühösebb; a vadász kíséretében tehát a benszültött hinduk dobokkal, trombitákkal nagy lármát csapnak, hogy már messziről fölriaszszák a tigrist; de ez gyakran engedi, hogy üldözői egészen közel jussanak s mikor legkevésbé gyanítják, akkor ugrik közéjük. Ez persze kellemetlen meglepetés s a vadászok ugyan csak ugrosnak szerte szét, hogy a neki vadult tigris előreronthasson; hanem aztán megint csak utána mennek, míg végre olyan helyen találkoznak, a hol a vadász biztos lövésre számíthat.

A benszültött hinduk rettegve hátrálnak, midőn a sebzett, de még mindig erős tigris szörnyü bömböléssel közeledik; a bátor vadász ellenben nyugodtan megáll egy tisztább helyen, még egyszer megvizsgálja jól puskáját s aztán egészen közelre bevárja a tigrist; ez, mikor már csak vagy tíz lépésnyire van, fölágaskodik, hogy egyetlen nagy ugrással rárohanjon ellenségére és szétépje iszonyu karmaival, fogaival; de a vadász felvont puskával lesi épen ezt s mikor a tigris föláll, eldördül a lövés és a veszedelmes fenevad szíven találva összerogy és kimulik.

Ennek láttára a távolban elrejtőzött félénk benszültöttek ujjongva elősietnek s tánczolva, örvendezve körülveszik legyőzött ellenségüket; most már persze nem félnek tőle, nagyokat ütnek reá, szidalmazták, elmondják neki milyen károkat okozott, mintha a holt tigris ezt még hallhatná, végre lábánál fogva nagy karóra kötik és diadalmenetben viszik be a faluba, dalolva, trombitálva, réztányért csörgetve, hogy az otthon levők már messziről meghallják az örvendetes eseményt. A megszabadított falu népe mind odagyül, hogy megbámulja a sokáig rettegött ellenséget és köszönetet mondjon a bátor vadásznak, ki a vidéket megszabadította a veszedelemtől.

A vadász rendszeren a tigris bőrét emlékül megtartja s szép takarót készített belőle, melynek történetét aztán el-elbeszéli ismerőseinek.

A KIS SZOBALÉÁNY.

(Képpel a czimlapon.)

MILYEN ügyes szobaléány
A kis Ilus!

Mindig tesz-vesz, mindig fárad,
Rendbe tartja a szobákat,
S mégis mindig takaros.

Ha véget ért már az ebéd
És a kávét
Kéri édes atyuskája,
Ő viszi be a szobába,
S a Bodri is vele megy.

S olyan ügyes, olyan fürge,
Mint az ürge,
Törni zuzni nem szokása,
Szereti is a mamája,
No de hát még az atyus!

A BÜVÖS RÓZSA.

— Mese. —

Egy kis szikla oldalában, nem messze a háztól, melyben Klárrika lakott szüleivel és testvéreivel, kedves kis forrás bugyogott; a kristálytisza viz egy kis medenczét vájt magának a szikla aljában s innen aztán halk mormogással ömlött egy kis patakba, mely a mezőn végig futott.

Klárrika ott állt a forrás mellett, nézte a viz csörgedezését és elgondolkozott a meséről, melyet a falu népe erről a forrásról beszélt. Azt beszélték tudniillik, hogy ez a forrás a tündéreké s ha az ember ebből a vízből iszik és bizonyos szavakat mond hozzá, akkor minden kívánsága teljesül. Csak az volt a baj, hogy senki sem tudta, miféle szavakat kell mondani és így még soha senkinek sem teljesült itt semmiféle kívánsága.

— Milyen kár, hogy nem ismerem azokat a titkos szavakat, gondolá Klárrika. Mennyi szépet tudnék magamnak kívánni! Testvéreim akkor ugyancsak kedvemben

járnának, nem boszantanának örökké, mint most, mamácska sem pirongatna annyiszor.

És e fölött elgondolkozva, ott állt sokáig s nem jutott eszébe, hogy már régen várják otthon, mert már későre jár az idő. Egyszerre azonban ijedten körülnézett. Valami csodálatos halk hang ütötte meg füleit, mintha valaki sirna, sohajtana, de rendkívül gyöngye hangon. És mégis egészen közlől hallatszott. Klárrika körülnézett, de nem látott senkit, semmit s már el akart futni, midőn épen a lábai mellől ismét fölhangzott az a fájdalmas sóhajtas.

— Ez csodálatos! szölt a kis leány magában. Mi ez? Ki sohajtoz itt?

Lenézett a földre s ime — ott megpillantott valami iczike-piczike mozgó lényt, de oly rendkívül piczikét, hogy Klárrikának le kellett térdelni, hogy jól láthassa. Ez a piczike valami pedig egy parányi leánykához hasonlított; csillogó zöld ruha volt rajta, fején pompás koszoru, de mind ez oly kicsi, hogy az egész alak mindenestől belefért volna egy dióhéjba; arcza, mely különben csodaszép volt, könnyektől volt ellepve s rendkívül szomorunak, megremültnek látszott.

— Nini, milyen fura! szölt Klárrika hangosan fölkapzagyva! — Ez aztán boldog kis jószág! Hahaha!

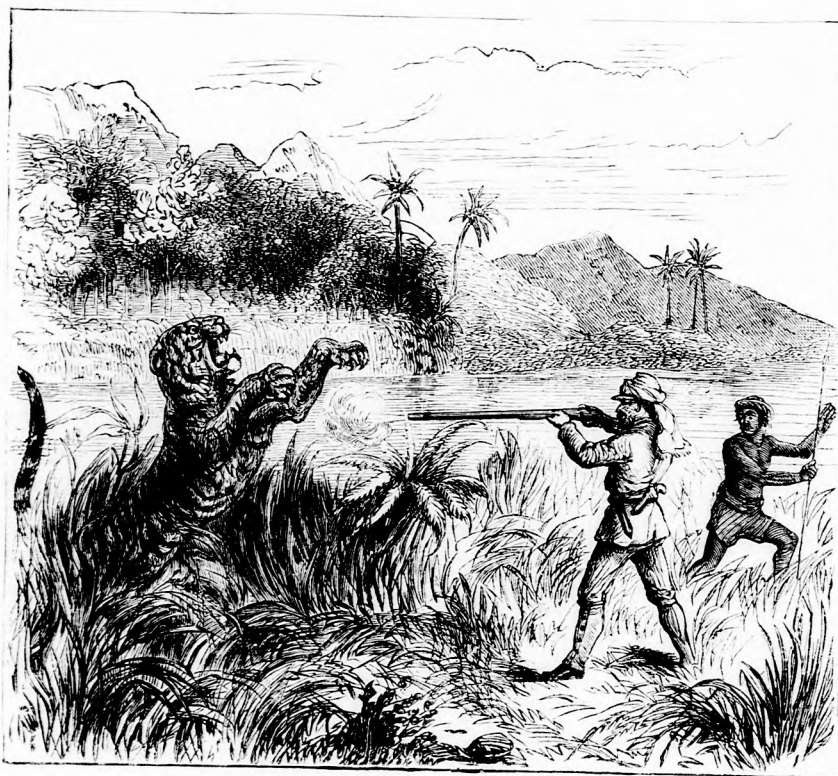
— Nincs mért nevetned, mert amit látsz, az épen nem mulatságos dolog, Klárrika, szölt a kis alak.

— Micsoda, te tudod az én nevemet? szölt Klárrika meghökkenve. — De hát ki vagy te és mi a bajod, mért sírsz, te icziciziny kisasszonyka?

— Én nem vagyok kisasszony, hanem tündérke, jól láthatod. És helyzetemben te is sirnál, ha vigalomra volnál hiva a királynőhöz és nem mehetnél el, mert gonosz ellenséged egy óriási lándzsával odaszorna a földhöz, mind velem történt. Nézd csak!

Klárika figyelmesebben odanézett és látta, hogy a tündérke ruhácskája egy kis tövissel oda van szurva a földhöz; a tövis nagyobb volt, mint az egész tündérke, úgy hogy nem bírta kihuzni.

— Csak ez a bajod? szólt Klárika.

TIGRISVADÁSZAT. A halálos lövés. (Lásd a 71. lapon.)

Ezen könnyen segíthetek; mindjárt kihuzom a tövist.

— Jaj, vigyázz! nagyon vigyázz! könnyörgött a tündérke. Valamikép el ne szakadjon a ruhám, mert csak egyet kapok minden eszetendőben s ha lyukat repesztenék benne, egy évig nem volna sza-

bad megjelennem a királynőnk előtt. Oh, az borzasztó volna!

— Ne félj semmit, biztatá Klárika. Majd vigyázva huzom ki a tövist; csak állj nyugodtan.

Ezzel gyöngéden odanyult és ovatosan kihuzta a tövist. A tündérke aggódva

vizsgálta ruháját; alig látszott nyoma a tövisnek. A tündérke egészen fölvidult s hálásan mondá:

— Nagy bajból mentéttél ki, Klárrika; igyekezni fogok, hogy valamikor megháláljam segítségedet.

— Oh, szóra sem érdemes! Hamarább

is megtettem volna, de nem láttalak, bár sohajtásodat hallottam.

— Meghiszem, mert láthatatlanná tettem magamat, kezemben tartottam a bűvös rózsát; később lettem a földre és akkor észrevetted. Ime!

A tündérke fölvev a földről egy pi-

TIGRISVADÁSZAT. A diadalmenet. (Lásd a 71. lapon.)

ezinke kis rózsabimbót s abban a pillanatban eltűnt, — Klárrika nem látott többé semmit.

— Ugy-e most nem látsz, hangzék a tündérke szava. Pedig itt vagyok melletted. Ime!

S ugyan e pillanatban a tündérke ismét láthatóvá lett, mert letette a rózsát.

— Csodálatos! szólt Klárrika álmélkodva. Milyen pompás volna, ha én is láthatatlanná tudnám tenni magamat! A többi gyermekek nem látúának, közjök

osonhatnék s megleshetném beszédjüket, mikor nem is sejtik, hogy hallom. És mennyire megtréfálhatnám őket! — Mondd csak, kis tündérke, nem szabad kölcsön adnod egy kis időre azt a bűvös rózsát?

— Hová gondolsz! Ettől a rózsától nem szabad megválnom egy percze sem. És nem is használna neked, mert a bűvös rózsának csak annál van ereje, akinek királynőnk adta.

— De kár! Mennyire szeretnék legalább egy kis ideig láthatatlan lenni! Az pompás lehet!

— Azt hiszed? No, meglehet. És mert oly nagy szolgálatot tettél nekem, iparkodni fogok, hogy kívánságod teljesüljön. Még ma elmondom királynőnknek az egész esetet s ő talán jutalomul küld neked egy ilyen bűvös rózsát.

— Igazán? Oh, milyen boldog volnék! És hol, mikor kapom meg?

— Ez éjjel hagyd nyitva ablakodat, hajnalban ágyad mellett fogod találni a rózsát. De arra figyelmeztetek, hogy jól vigyázz a rózsára, mert ha egyszer eldobod, többé meg nem találod s többé nem lehetsz láthatatlan.

— Oh, dehogy dobom el! Csak egyszer kezemben legyen!

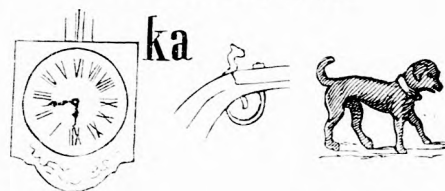
— Jól van. De most sietnem kell, mert királynőnk nem szereti, ha valaki elkésik a mulatságról. A hold már régen világít, a tücskök hegedülnek, — a tündértáncz már kezdődik.

Ezzel a tündérke ismét fölvette a rózsát s azonnal eltűnt Klárrika szemei elől. A kis leány még sokáig bámulva állt ott, csak nagy sokára ballagott lassan hazafelé.

— Hol jártál ilyen késő este? szölt mamája szigoru hangon. Már intettelek, hogy ily későn ne járj a mezőkön egyedül.

(Vége következik.)

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XIII. köt. 2-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Ne légy hatalmaskodó.“

Helyesen fejtették meg: Prandtner Iván és István, Turcsányi Elemér, Kollerfy M. és Róza, Kumer Béla, Prandtner József, Reicher Margit, Oetl Anna, Dienes Gábor és Károly, Halász Dezső, Berzeviczy Béla, Klein Bernát és Veisz Mór, Popper Zsiga, Tauszig Miksa és Pepi, Szabó Irén, Steuer Gizella, Friedl Regina, Body Irma, Wiener Géza és Miksa, Steli József, Singer Ignác, Weisz Gyula, Buday Emma, Tanos Irma és Margit, Dömötör Pál, Szénási Emma, gr. Nádasdy Julia és Tamás, Nagy Matild és Jolán, Macher Ilka, Kóczán Gábor és László, Hungerleider Róza, József és Izidor, Varga Vilma és Emil, Moskovics Miksa, Brüll Samu és Géza, Klein J., Link Jetka, Kohn Berta és Róza, Dégner Mari, Rozenberg Mór, Jezovits Ilona, Mariska és Kálmán, Lakner Laczi, Brust Adolf és Lázár, Prandtner Béla és Gyula, Graber Gyula, Rohonczy Lajos, Bisitzky Viktor, Würtzler Lajos, Ócska Ignác, Toldy Viktorka és Erzsike, Neumann Gyula, Keresztes Ilona és Gizella, Végh Kálmán, Kunststad Jakab, Burger Mariska, Horváth Etelka, Pálffy Samuka, (saját kezű írását szeretném látni F. b.), Hartenstein Jenő és Sándor, Frank Mór és Albert, Lőrinczy Janka és Aranka, Bazsó Ilka és Irma, Konrád Annyalka, Karakásevics Mariska és Olga, Kohn Géza, Kirinyi Berta és Zelma, Oetl Etelka, Singer Adél, Szőke Erzsike és Leonie, Udvardy Antonia és Tersztyánszky Eszter, Kohn Hugó, Sztankay Irma és Kálmán, Boros Benyus, Haller Irma és Hermin, Fejes Ilka, Emődy Laczika.

MACZKÓ MINT TÁNCZMESTER.

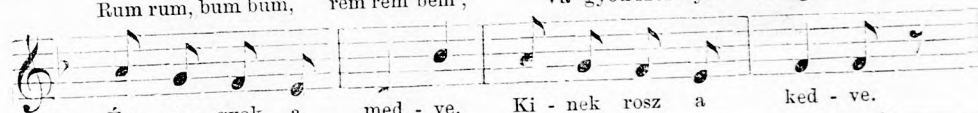
Szövege : a Kis Lap-s-ból.

Dallama : Kohányitól.

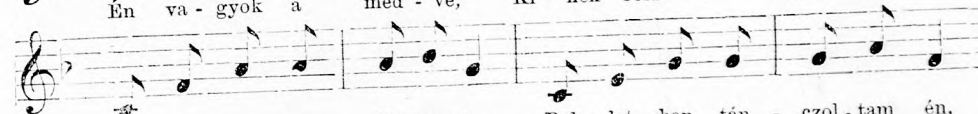
Mérsékelt.

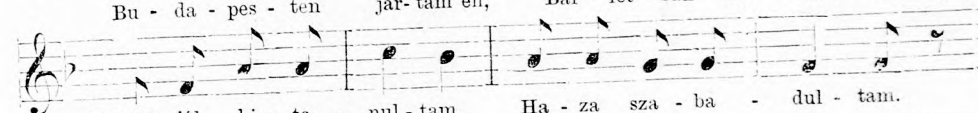
Rum rum, bum bum, rem rem bem ; Va - gyok szőr-nyű mér-gem-ben !

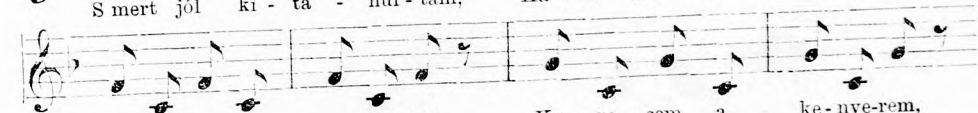
Én va - gyok a med - ve, Ki - nek rossz a ked - ve.

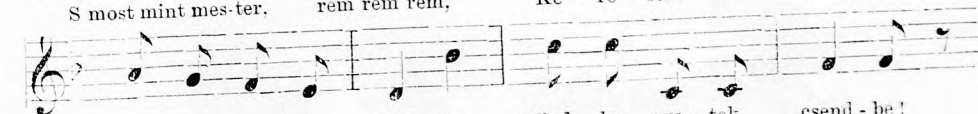
Bu - da - pes - ten jár-tam én, Bal - let - ban tán - czol - tam én.

S mert jól ki - ta - nul - tam, Ha - za sza - ba - dul - tam.

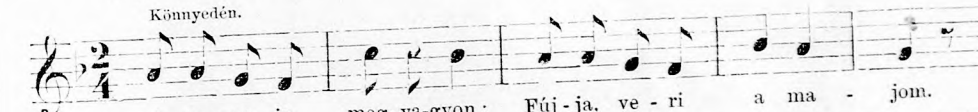

S most mint mes-ter, rem rem rem, Ke - re - sem a ke - nye-rem,

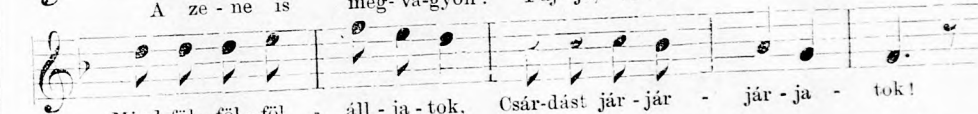

Hopp, ál - la - tok, rend - re Mind le - gye - tek csend - be !

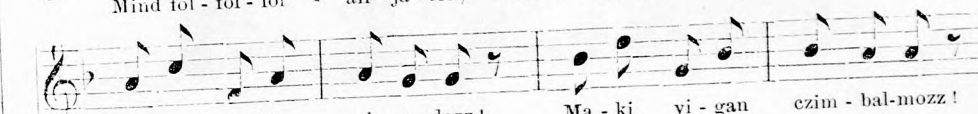
Könyvedén.

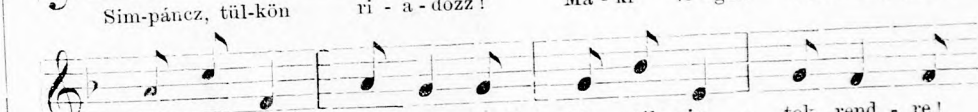
A ze - ne is meg - va - gyon : Fúj - ja, ve - ri a ma - jom.

Mind föl - föl - föl - áll - ja - tok, Csár - dást jár - jár - jár - ja - tok !

Sim - pán - cz, túl - kön ri - a - dozz ! Ma - ki vi - gan ezim - bal - mozz !

Le - gye - tek ked - vem - re, Ug - rál - ja - tok rend - re !

ORSZÁGOS VÁSÁRKOR. (Lásd a 71. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.